

БЮЛЕТЕНЬ

Головної Команди Української Національної Гвардії

Травень

Ч. 9

1951

ВОЇН-ДЕРЖАВНИЙ МУЖ

**НЕ ЗАБУВАЙМО ПРО МЕЧ, УЧИМОСЯ МІЦНІШЕ
ТРИМАТИ ЙОГО В РУКАХ!
ЄДИНОЮ БОРОТЬБОЮ, УПЕРТОЮ І БЕЗКОМПРО-
МІСОВОЮ, МИ ПОКАЗАЛИ СВІТОВІ, ЩО УКРАЇ-
НА Є, ЩО НАРОД ЇЇ ЖИВЕ І БОРЕТЬСЯ ЗА СВОЄ
ПРАВО, ЗА СВОЮ СВОБОДУ І ДЕРЖАВНУ
НЕЗАЛЕЖНІСТЬ. (Симон Петлюра)**

Серед багатьох славних синів України однією з найбільших постатей є СИМОН ВАСИЛЬОВИЧ ПЕТЛЮРА, провідник українського народу і організатор його збройних змагань з окупантом за свою незалежність. Минуло чверть століття коли від пострілу ворожої руки, що пролунав 25. травня 1926 року на вулиці Расієв міста Парижа, впав Головний Отаман збройних сил України і Голова відродженої самостійної української демократичної Держави.

Постріл цей був спрямований московським агентом не тільки в особу непохитного речника державної самостійности українського народу, він був спрямований одночасно в живий і палаючий символ тієї самостійности. В живе джерело і рушійну силу незламної української визвольної ідеї, в персоніфікацію вікової активної боротьби українського народу за волю і право до незалежного державного життя. Москва святкує свою перемогу. Але святкування перемоги передчасне. Ворог прорахувався...

Вороги української державности вбили лише тіло, а дух Провідника українського народу залишився безсмертним і як сказав великий Пророк України Т. Г. Шевченко «Не вмірає душа наша, не вмірає воля». Звільнившись з тіла українського емігранта, дух Петлюри полнув на Україну і пориває на дальшу боротьбу мільони синів своєї Батьківщини. І став Симон Петлюра для червоних сатрапів грізним синонімом боротьби і помсти. Від того трагічного дня, що став днем болю і смутку всього українського народу безприкладне терпіння і море крові пролив наш народ в ці роки, що були роками боротьби саме за ідею, якої вказуючим смолоскипом був Петлюра, яку окуштув Віл ціною ідейного свого життя і жертвеною смертю.

25 років з дня його трагічної смерті час може закороткий для повної і всебічної оцінки цієї гігантної постаті воїна і державного мужа, іменем якого українська історія визначила цілу епоху — епоху петлюрівщини. В імені Петлюри персоніфікується збірний тип сучасного українського патріота в боротьбі за свою незалежність.

Петлюра — це той вояк, невідомий, що віддав за волю Батьківщини своє юнацьке життя під Крутами.

Петлюра — це той вояк, що зі співом «Ще не вмерла Україна» поляг смертю хоробрих після героїчного листопадового походу від московських кулеметів під Базаром.

Петлюра — це сотні тисяч тих, що козацьким тілом вкривали широкі лани України на протязі боротьби.

Петлюра — це сотні тисяч тих, що з нечуваною жорстокістю закатовані в льохах НКВД та в сибірських тайгах.

Петлюра — це мільони тих, що їх червона Москва за спротив, за петлюрівщину заморила голодом на родючих землях України.

Петлюра — це організатор і керівник українського війська, що мужньо вправ на варті української демократичної державності, щоб боротись за неї і кинути до боротьби не лише живих, але й ненароджених.

Петлюра — це дух повстанської боротьби в другій світовій війні і надхвненник цієї жорстокої боротьби і сьогодні і завтра.

В довгій і жорстокій окупації наш народ викристалізував свою національну свідомість. Мільйони жертв загартували українську націю в крицю, об яку розбіються всі ворожі зусилля дальшого поневолення. Сьогодні, коли минає чверть століття від смерті організатора збройної боротьби, вона безупинно продовжується в повстанському русі України, в масовому пасивному та активному спротиві народу та в його повсякчасній готовності до нового, мабуть вже рішального, останнього бою. Горить знов невмируща сила ідей та чину Симона Васильовича Петлюри.

В спільному поклоні перед його могилою, яка кличе нас на останній бій за нашу Батьківщину і в роздумі над великою жертвою його життя, що до останнього моменту була присвячена боротьбі за визволення України — можливо нарешті об'єднаються наші зусилля в одному виключному бажанні служити Україні так, як служив Він. Бо тільки в спільній дії всіх наших починів, в солідарній співдії наших сил лежить запорука вашої волі.

Ми, молоде покоління петлюрівців, намітаючи собі шлях революційної боротьби в лавах Української Національної Гвардії перед маєстатом тинних останків нашого Головного Отамана складаємо присягу, що подолаємо всі перепони на своєму бойовому шляху аж до остаточного досягнення Ним започаткованого Ідеалу — незалежної Української Народної Республіки.

Полковник Є. Коновалець

23 травня 1938 року на Вулиці голяндського портовго міста Роттердаму вбито полк. Євгена Коновальця. Полковник Євген Коновалець це один з видатних командуючих військових частин українського визвольного війська 1918-1919рр. Політичну діяльність Коновальця 1920-38 років, що в принципі заперечували українську демократію, ми лишаємо до осуду нашої історії, ми її заперечуємо як фальшиву концепцію. Натомість ми глибоко шануємо Коновальця-вояка. Полковник Євген Коновалець один з перших організаторів руху спротиву в Західній Україні до фіналі визвольних змагань. Він перший оголосив безкомпромісову боротьбу проти всіх окупантів українських земель звідки вони б не походили та яких фарб не були. Під його керівництвом та за його вказівками було організовано підвищення військових знань бувших старшин та вояків, як також підготовка спеціально зорганізованими курсами вояків та старшин з підростаючої молоді середніх та вищих учбових закладів. Передчасна смерть Євгена Коновальця відомо відбивається на українських визвольних змаганнях. Передчасна смерть ко-

От. Тарас Бульба-Боровець

ЗБРОЙНА БОРОТЬБА УКРАЇНИ (1917-1950)

Доповідь на маніфестаційних зборах у В. Британії 8, 15 і 22
X.1950 р. та 17.XII.1950 р. в Парижі на зборах

Українського Військового Товариства

(Продовження)

Під безпосереднім впливом жахливих подій в центральній Україні 1930-х років, з організованим навмисне Росією голодом то розпучтивим гаслом Хвильового «Геть задрипанка Москва» і «Фронтом на захід» стався великий ідейний переворот серед українського робітництва та селянства на північно-західних землях України під польською окупацією (Волинь, Полісся, Холмщина і Підляшшя). Ці робітничо-селянські маси були дуже серйозно опановані Комуністичною Партією Західної України (КПЗУ). Компартія потрапила своєю демагогією використати суто національні антипольські змагання цих людей на свою сторону.

В 1932 році, за допомогою бувших вояків Армії УНР, робітники гранітного басейну та селяни на Поліссі заснували свою нову революційно-підпільну організацію під назвою Українське Національне Відродження (УНВ). Ця організація поставила собі три основні завдання, а саме:

1. Загально-освідомлююча акція серед населення.

2. Активна боротьба проти компартії та польської реакції.

3. Підготовка молоді в мілітарному дусі.

Організація підпорядковувалася екзальтному Урядові УНР і сприйняла демократичний світогляд та республіканську програму. Багато членів цієї нової організації відразу було включено в кур'єрські обов'язки для Генерального Штабу УНР в глибокому СССР в цілях розвідки та антибольшевицької пропаганди. Організація мала таємні завдання, тому її робота була суворо конспірована.

Таким чином в протизв'язку того факту, що в підсоветській Україні наші демократичні революційні організації в 30-х роках були послідовно розгромлені, в польських затишних лісах під слабшою польською окупацією почав п'яномірно розвиватися новий організований осередок української воюючої демократії. Цей осередок, виконуючи директиви українського державного центру, відіграв позитивну роль по обох сторонах советсько-польсько кордону.

жного активного українського патріота це втрата для нації. Тим більше втрата людини такої високої національної відданості, як був Євген Коновалець. В 13-ту річницю його трагічної смерті УНГ в смутку схилив свої голови над його могилою.

Полк. Ів. Коваль

4. КАРПАТСЬКА СІЧ 1938-1939 РР.

На переломі 1938-1939 року українська збройна сила отримала нову нагоду пригледати голосніше пілому світові, що вона п'яномірно виконує свої обов'язки супроти її батьківщини. Під натиском Гітлера літом 1938 р. почала розлітатися Чехословацька держава під окупацією якої перебувала Карпатська вітка України з 700.000-м населенням.

В наслідок бурхливих подій визвольної боротьби Карпатської України зимою 1938-39 рр. там виросла неначе з під землі мініатюрна суверенна держава з усіма атрибутами нормальної держави. Ця держава під офіційною назвою Республіка Карпатська Україна, мала свою територію, населення, свою збройну силу і вибравий загальним голосуванням парламент та покликаний тим парламентом Уряд.

На чолі Карпато-Української Республіки стояв її президент д-р Августин Волошин, а збройна сила мала офіційну назву Карпатська Січ. В побудові та обороні нової Карпато-Української Республіки, крім політичних діячів там тоді організацій, відіграла також наша збройна сила одну з передових ролей. Командиром Карпатської Січі був Дмитро Климуш і вона складалася з 7.000 вояків. Штабом Карпатської Січі керували полк. Гущар-Колодзінський, полк. Стефанів і полк. Филіпович.

Воля народу Карпатської України не була пошанована ні чехами, ні поляками, ні німцями та мадярами. Чехи потім, коли їхня федеральна держава розлетілась на три держави, тобто Чехію, Словаччину та Карпато-Українську Республіку, перестали там грати головну роль. Доля цього простору опинилася в руках Гітлера. Мадярщина виставила свої «історичні» претенсії на анексію Карпатської України в свою державу, в чому її всіма силами підтримувала Варшава, щоб не дати змоги відродитися українській державності бодай на малому терені. Мадярщина отримала дозвіл Берліну перевести цю анексію збройною силою.

В обороні своєї держави Карпатська Січ проявила таке героїство, що про нього з великим признанням заговорив цілий цивілізований світ. Держава та її армія були брутально знищені переважаючою силою. Потім в Карпатах постійно діяв рух спротиву, який у формі партизанської акції продовжується протягом другої світової війни, а по війні до сьогоднішніх днів

5. ДРУГА СВІТОВА ВІЙНА І ОРГАНІЗАЦІЯ УКРАЇНСЬКИХ ЗБРОЙНИХ СИЛ 1940-1945 РР.

Участь України в другій світовій війні треба розглядати з становища не одних повстансько-партизанських військ, а з участі всіх воєнздібних українців в чужих арміях, а також використання воюючими сторонами потенціалу всенародної економіки та території, на якій була ведена війна на сході Європи. Щойно зведені до одного знаменника цифри цих всіх даних вкажуть, яка була фактична участь України в другій світовій війні та який був наш вплив на результат війни. Це діло не наше, а фахового історика.

Українська повстансько-партизанська акція в часі другої світової війни, має своє колосальне значення, але не з точки зору української військової стратегії, а виключно — політичне. В часі другої світової війни не було зовсім політичних передумов для відновлення української суверенної держави та виставленню її стратегічного плану, якому могла б служити українська регулярна, або іррегулярна збройна сила. Українська територія блискавично переходила з рук до рук, то Росії, то Німеччині. І на іншу ситуацію зовсім не було вигляду. Ні української держави, ні її регулярної армії, ні її фронту та стратегічного плану не існувало. В таких умовах могла існувати в рожему запіллі лише іррегулярна українська збройна сила, яка служила тільки високим політичним ідеалом національної державності, а не суверенної держави та її військової стратегії. Зате наша дія мала стратегічне значення для обох воюючих сторін. Всі ці моменти бралися під увагу при організації українських повстансько-партизанських військ на час другої світової війни. Ніхто не міг знати яка буде політика Гітлера на сході. Політика Сталіна була нам відома. Тому існувало в плані організації збройних сил кілька варіантів, залежно від того, яка буде воєнно-політична ситуація на сході Європи.

Як в часі першої так і в часі другої світової війни, всі українці в чужих арміях мріяли про можливість організації українських збройних сил. Різниця була тільки та, що в 1917 році ми починали це діло хаотично, так би мовити з нічого, а в часі другої світової війни в нас існували сконкретизовані плани по організації війська, розраховані на кілька різних варіантів. Були конкретні державні концепції Уряду УНР та тих політичних партій, які УНР не визнавали, але боролися за суверенну державу. Яка з цих концепцій була правильною, або неправильною, ми тут не розбираємо. Це інша тема. Константуємо тільки той факт, що вони з вибухом другої світової війни існували і по цих концепціях була ведена активна діяльність.

Перед вибухом другої світової війни провідні українські політичні центри, які вели офіційно активну боротьбу проти комуністичної Росії знаходилися по можливості якнайближче до України. Осідок екзильного Уряду УНР був у Варшаві. Провід монархістично-гетьманської партії в Берліні, а ОУН

у Празі. Таким чином, коли вибухла війна, всі ці центри опинилися під німецьким наглядом.

Президент УНР Андрій Лівіцький будучи відрізаним воєнними подіями від решти світу восени 1939 р. видав таємне доручення прем'єр-міністрові Прокоповичу в Парижі сформувати новий уряд. Прем'єр Прокопович це доручення виконав, проголошуючи в Парижі відповідну декларацію свого уряду. Ген. Штаб УНР під керівництвом ген. Сальського залишився в Варшаві, щоб діяти неофіційно.

Весною 1940 року в ОУН зроблено розкол на дві групи: ОУН-полк. Мельник і група Степана Бандери, яка також присвоїла собі назву ОУН. Таким чином почали всесторонньо діяти на форумі української антикомуністичної політики політичні центри. Кожен центр мав свою окрему концепцію та свій військовий план на випадок німецько-російської війни. Нетерпимість цих нових угруповань була до того безоглядна, що про творення єдиного штабу бодай для військових справ, не могло бути й мови. Політична диференціація була настільки різка, що не було у нас тоді ніякої сили, якою можна бу-

ПІДПISУЙСЬ НА ПОЗИЧКУ ВИЗВОЛЕННЯ УКРАЇНИ!

ло б цю диференціацію консолідувати та координувати їх дію. Кожна група розуміла консолідацію тільки шляхом підпорядкування всіх інших центрів своїм наказам.

З таких причин ми ввійшли, як активний учасник другої світової війни, не одноцильним фронтом, а навпаки окремими групами, які, замість співпраці, абсолютно взаємно себе поборювали аж до братовбивства включно. Цей сумний факт мав високо негативний вплив на цілу нашу всенародну політику 40-х років.

В часі другої світової війни, українські вояки в різних відтинках часу намагалися організувати свою збройну силу такими методами:

1. Організація регулярної армії 1938-1939 року в Карпатах, за рахунок озброєння бувшої хетословацької армії.

2. Організація наших партизанських відділів в Західній Україні 1939 року, за рахунок озброєння бувшої польської армії.

3. Намагання організувати регулярні українські військові частини при арміях держав осі Рим-Берлін.

4. Намагання організувати регулярні українські військові частини з бувших вояків советської армії та за рахунок її озброєння в 1941 році.

5. Намагання виділити українців в окремі національні частини в польській еміграційній армії.

6. Організація та служба українських добровольчих батальйонів при арміях західних альянтів.

7. Організація своїми власними силами партизансько-повстанської армії, за рахунок озброєння армії всіх воюючих на українській території держав.

Кожен з цих семи пунктів має свою

окрему історію, якої ми тут не маємо часу висвітлювати. Всі ці спроби закінчилися трагічно, бо територія цілого нашого життєвого простору знов опинилася під чужою окупацією. Політична ситуація Східної Європи в часі другої світової війни була для нас настільки несприятливою, що ні по якій воюючій стороні ми не мали змоги розвинути на широкій масштаб наших військових планів. В советській і польській арміях нашого вояка заставлено воювати не за свою справу. Німці перешкодили в організації української армії за рахунок зброї советської армії. В наших руках залишилася тільки одна ініціатива для останнього пункту, тобто організації власними силами суверенної повстанської армії. Однак й тут ситуація не дозволяла розвинути наш план в повній широті. Хоч у нас була офіційно запланована повстанська армія, нам підняти загальне повстання не було змоги. Щоб розпочати повстання, треба мати сприяючу політичну ситуацію та змогу тримати в своїх руках якусь територію. Коли б ми всіма силами вдарили по одному окупантові України, ми б тим самим давали завелику допомогу другому окупантові.

6. УКРАЇНСЬКА ПОВСТАНСЬКА АРМІЯ 1941-1942 РР.

З уваги на те, що ми ввійшли в 2-гу світову війну без одного політичного-державного центру, так само як я вже сказав, ми не могли мати одного військового штабу. Кожен політичний центр намагався творити своє військо. На початку війни таких центрів було 4, а потім в практичній дії диференція зменшувалася на 2 основні штаби:

1. коаліційний штаб республіканців, монархістів і націоналістів;

2. окремий штаб групи С. Бандери.

Коаліційний республіканський штаб був створений шляхом договорів з політичними угрупованнями і тримався суворо в підпіллі в польських лісах. Натомість штаб групи Бандери з моментом вибуху німецько-російської війни в червні 1941 року перенісся до Львова і проголосив офіційну Українську Національну Армію під командуванням лейтенанта Климова-Легенді.

План організації Української Повстанської Армії на випадок німецько-російської війни, був опрацьований Военним Міністром і Начальником Ген. Штабу УНР ген. Сальським та його заступником полк. Валійським ще восени 1939 року. Натомість військової плани ОУН були окремо розроблювані ген. Капустянським та полк. Сушкоком. Потім ці два плани були зведені в одну цілість. Натомість військової плани групи С. Бандери був зовсім окремий.

Таємним наказом Президента і Головного Отамана Військ УНР Андрія Лівіцького в червні 1940 року, Головнокомандуючим УПА був призначений Голова УНВ Тарас Боровець, з ривочасним присвоєнням йому звання отаман. Від тоді я почав підписувати всі документи своїм новим революційним ім'ям отаман Тарас Бульба, а по закінченні війни Бульба-Боровець. Обов'язки начальника штабу УПА в різних відтинках часу виконували: полк. Іван Литвиненко, сотн. Рогатий, полк.

Петро Дяченко, полк. Петро Смородський і пор. Леонід Щербатюк-Зубатий. УПА була поділена на територіальні Січі.

УПА виступала у формі однієї Поліської Січі на воєнну арену 22.6.1941 року проти російської влади, але внаслідок неприязного ставлення німців до українського національного війська, вона відразу частинно пішла в підпілля, частинно була демобілізована, а частинно виступала в очах німців, як поліція.

Група С. Бандери в цей час проголосила офіційну державу та намагалася будувати в терені державно-адміністративний апарат і армію, але німці всі ці заходи заборонили і вивершували провід організації. Організація деякий час борсалася в хаосі, а потім в 1942 р. також перейшла назад в підпілля.

Українські вояки та молодь по всій Україні намагалися в воєнному хаосі організувати українське військо, але німці всюди ці заходи забороняли, дозволяючи тільки на українську поліцію в кількості один поліцай на сто осіб населення. Навіть координація роботи поліції кількох районів була заборонена. Ці нові військові українські з'єднання відразу всюди самоліквідувалися. Зброю люди ховали, а частинно вона попадала в руки німців. Залишалася по всіх районах тільки поліція 1:100. Маса українських вояків з советської армії здавалися в німецький полон, бо вони не мали за що боронити Сталіна та думали, що по німецькій стороні буде організована українська національна армія. Сталося зовсім інше. Замість до своєї національної армії, німці заганяли мільйони полонених за дрот під голим небом і з місця почали виморювати голодом.

Всяка надія на організацію українського війська по стороні німецької армії зовсім розвіялася. Всі заходи були даремні аж до 1943 р. Тоді було дозволено організувати одну українську дивізію в Галичині. Українським воякам залишилася тільки одна можливість для військової служби своєї Батьківщині в партизансько-повстанських формаціях. І ці формації були в підпіллі організовані по цілій Україні.

Вибрана Ген. Штабом УНР, а потім коаліційним Головним Командуванням УПА поліська котловина, як база для повстанських військ, була дуже влучна. Тільки там можна було партизанам невловимо маневрувати перед кожним окупантом України, що в воєнному часі змінюється залежно від ходу воєнних подій.

16.11.1941 року Поліська Січ УПА офіційно розв'язує свій штаб в Олевську і переходить в підпілля та починає активну боротьбу проти німців. Від Уряду УНР був суворий наказ, розпочати цю акцію не загальним повстанням цілої України, а тільки меншими партизанськими групами. Загальне повстання було заборонене з двох причин: перша тому, щоб не давати завеликої допомоги росіянам, друга тому, щоб не викликати даремно масових німецьких репресій проти цивільного населення України. Акція мала починатися проти німців тільки тоді, коли німецька армія почне переходити з української території на російську.

Дотримуючись цих директив, УПА почала літом 1942 р. зручними «налетами» на німецьку адміністрацію України та вузлові пункти шляхів сполучення подвійну антинімецьку акцію:

1. ударами по адміністрації політично протестувати проти нового окупанта;
2. ударами по шляхах сполучення паралізувати стратегічні плани німецької армії.

На особливу увагу тут заслуговує наш воєнний союз з нашим братнім білоруським народом. Він заключений поміж Поліською Січю УПА та Білоруською Самообороною ще в липні 1941 року для боротьби проти большевицької партизанки в Поліській кітловині. Білоруська Самооборона діяла під політичним проводом проф. Радоміра Островського, що потім був обраний Президентом Білоруської Центральної Ради. Командували Самообороною кап. Вітушка і пор. Родзька. Союз залишився надалі для спільної боротьби проти наших спільних ворогів.

Чисельна сила обох армій в часі заключення союзу в 1941 р. нараховувала 10.000 Поліської Січі УПА і 5.000

Білоруської Самооборони. Як на партизанське військо, це була велика сила. Добра сотня партизан заступає часом полк регулярного війська. Потім наші сили збільшувалися та зменшувалися, залежно від обставин. Там зобов'язували всі закони регулярної армії. Військо було підпорядковане високим політичним ідеалам, а не воювало для самої війни.

Якраз з таких причин на нашу повстансько-партизанську армію в часі німецької окупації були звернені очі цілої України. На це та армія справедливо заслужила своєю героїчною поставою в обороні суверенної політики української нації та лицарськими законами.

В грудні 1942 року Головна Команда УПА ще раз звертається офіційно до всіх партій з пропозицією заснувати Революційну Раду та один Штаб. Група С. Бандеря цю пропозицію відкинула.

(З цим числом Бюлетеню друкування доповіді от. Т. Бульби-Боровця припиняється, бо в найкоротшому часі вона виходить окремою брошурою).

Вісті зі світу

ВІЙСЬКОВА ХРОНІКА

* Стратегічне значення Норвегії в північно-європейській оборонній системі полягає насамперед в можливостях дефензивного ведення війни. На випадок окупації норвежського простору советами, ворог загрожував би безпосередньо Великій Британії та її зв'язку з США в повітрі та на морі.

Норвежці розраховують, що головний удар Москви проти них йтиме через Данію, а можливо також і через шведську та західну Швецію.

З тих причин норвежці домоглися дислокації добре озброєного норвежського експедиційного корпусу в Німеччині — майже 4.000 вояків — в район південно-данського кордону. В кінці 1952 року Норвегія хоче мати 270.000 вояків всіх родів зброї. Новий план розбудови летунства передбачує створення 11-ти ескадр виключно турбінних літаків. Норвегія буде в різних місцях своєї території летовища для, щонайменше, вжитку американських турбінних ловецьких машин.

* В понеділок 27. травня до порту в Бремені прибула авангардна частина 4-ої американської дивізії (18.000 вояків) в силі 1.300 вояків, на чолі з командиром дивізії. Того самого дня з порту в Нью-Йорку відплив корабель з наступними частинами дивізії. На зустріч прибулим військам виїхав американський командувач в Європі генерал Генді в товаристві ще одного американського та двох французьких генералів. За першим авангардом 4-ої дивізії прибуде поступово 100.000 молодих вишколених американських вояків озброєних найновішою технікою.

* В прикордонному югославському містечку Прізрепі 10. травня відбувся конгрес 400 делегатів чотирьох тисяч політичних утікачів із Албанії. Головою конгресу був 25-річний офіцер Ред'єв Беча, що в 1949 році втік до Югославії. Делегатом югославського уряду на цій, дійсно партизанській, на-

раді був мотенегринець Душан Мгоші, що в час останньої війни грав визначну роль в комуністичному партизанському рухові Албанії. Конгрес висловився за «незалежну демократичну Албанію», виповідаючи найгострішу боротьбу советському режимові Енвіра Годжі та албанським емігрантам у Італії і Греції, що прагнули б відновити старий режим.

Холмщина до України?

За повідомленням советського агентства ТАСС, в понеділок 21. травня в Москві підписано угоду, згідно з якою СССР в заміні за один район Дрогобищини отримає від Польщі частину воєводства Люблін. покино не сказано чи йдеться в цьому випадку про територію Холмщини і Підляшшя.

ПОВІДОМЛЕННЯ

Подається до відома всіх членів УНГ, що інж. полк. Михайло Магнетеско від 27. травня 1951 року не являється членом Головної Команди УНГ і виступив з лав нашої організації.

Опущення лав УНГ інж. полк. Михайлом Магнетеском спричинено розбіжністю його поглядів з ідеологією і тактикою дії УНГ. З поглядами та проектами полк. М. Магнетеска не погоджувалися всі члени Головної Команди і тому він був примушений цим фактом, вийти з лав УНГ.

Головна Команда УНГ

Видає Головна Команда
Української Національної Гвардії
Редагує Колегія

Листи спрямовувати на адресу:

А. Нусцен, Augsburg 3, Postfach 15,

US Zone Germany

ЦНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА БЮЛЕТЕНЯ В Німеччині — 0,25 ДМ; у В. Британії — 10 пенсів; у Австралії — 10 пенсів; у США — 8 центів; у Канаді — 8 центів; у Бельгії — 3,00 ф. фр.; у Франції — 25,00 фр. фр.; у всіх інших країнах рівновартість 8 ам. центів. За мовлення авіапоштою за окремою оплатою по поштових тарифах.